

Zolang door het Coronavirus kerkdiensten en andere kerkelijke activiteiten niet doorgaan en er geen huisbezoeken worden afgelegd schrijft ds. Bart Vijfvinkel driemaal per week een brief/overweging opdat we ons juist ook in deze tijd met elkaar verbonden weten. Reacties welkom:

predikant@pknwormer.nl

19 maart 2020

Beste mensen,

De bezoeksafspraken in de gemeente heb ik voor deze week afgezegd. Alom begrip. Een enkeling reageerde teleurgesteld. Mensen ontmoeten elkaar om te delen wat je bezighoudt, om te horen hoe het met de ander gaat, om gesterkt te worden of te sterken, om niet alleen te zijn, om afleiding te vinden van wat je bedrukt, om te lachen, om gewoon zomaar even, om -als je erbij stilstaat – te veel om op te noemen. En nu valt dat zomaar weg en voor sommigen valt dat zwaar.

Klokken luiden

Koster Bert Broek vertelde me dat hij even in de kerk – zijn tweede huis - was. Het was heel vreemd geweest. De kerk is op het moment de kerk niet meer. Het Woord, de gebeden, het gezang, het heeft afgelopen zondag allemaal niet geklonken net zomin als ons bijpraten na afloop van de dienst. Maar gisteravond was het kerkgebouw weer even een plaats van troost en hoop. Daan den Otter en Bert luidden de klokken en gaven daarmee gehoor aan de oproep van de Raad van Kerken in Nederland:

„Het Coronavirus heeft een grote impact op het maatschappelijk leven. Veel van de plaatsen waar ons dagelijks leven zich afspeelt zijn gesloten. Ook de kerken, waar elke week geloof, hoop en liefde geoefend en geleefd worden.

Om in deze tijd van onzekerheid een boodschap van bemoediging, hoop en troost te verspreiden, roept de Raad van Kerken in Nederland op om de komende drie woensdagen van 19 tot 19.15 uur de kerkklokken te luiden.” Even verderop klonken ook de klokken van de Maria Magdalena.

Zorgeloosheid

Omdat ik iemand te lang niet had gezien had ik gisteren toch afgesproken in Utrecht, even nadat daar op het Europaplein de schietpartij van een jaar geleden herdacht was. Net buiten de nieuwe stationshal geeft een elektronisch mededelingenbord elke dag nieuws uit de natuur:

18 maart. Vandaag in de natuur: bruine kikkers kwaken om vrouwtjes te lokken`.

Het ontroerde mij erg. Misschien is mijn huid in deze vreemde tijd wat dunner dan anders. Die bruine kikkers gaan gewoon hun gang, zorgeloos als de leliën van het veld. Met de oproep van Jezus om zorgeloos te zijn kan ik even niet zoveel. Ik wil de Coronacrisis niet groter maar ook niet kleiner maken dan ze is. Zoals bijna altijd worden de meest kwetsbaren – op het milieu na – het hardst getroffen: asielzoekers (worden niet meer toegelaten terwijl Europa - heel zacht uitgedrukt – een toch al niet echt ruimhartig asielbeleid had), mensen met een zwakke gezondheid, eenzame mensen. Geen enkele aanleiding – zo je al zorgeloos bent - tot zorgeloosheid. Jezus moet wat anders bedoeld hebben toen hij zei: Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf (Mattheüs 6, 34).

Dag Hammarskjöld (1905-1961)

Ik vond een mooie gedachte in een meditatie van een collega die deels ging over Dag Hammarskjöld de voormalige secretaris-generaal van de Verenigde Naties:

“God voedt mijn zorgeloosheid. En die zorgeloosheid die je dan ervaart is als een innerlijke ruimte, ontdekte Dag Hammarskjöld ... Hoe maakte hij in zijn drukke bestaan als secretaris-generaal van de VN, die reis naar binnen? Hammarskjöld trok zich regelmatig terug. Helemaal alleen met zichzelf. En dan oefende hij zichzelf in de stilte. Stiltemomenten zonder telefoon, radio, tv of computer. En dan ontdekte hij wat hij noemde De binnenste kern van mijn zijn, waar U woont. En misschien kunnen ook wij, als we helemaal stil worden in onszelf, die ruimte voelen. Die ruimte waar je beseft dat je niet bang hoeft te zijn, hoe breekbaar en kwetsbaar je soms misschien ook voelt. Een plek waar dat vertrouwen woont dat bij alles wat je bezighoudt, of je in beslag neemt, je raakt, je kwetst, je zeer doet of bang maakt, er ook iets is dat je draagt en omhult. Een plek waar je door die stilte misschien een stem in je binnenste hoort. Een stem die jou vertelt wie jij ten diepste bent. Misschien wel de stem van God, die meekijkt, meeluistert, die jouw leven draagt en jouw zorgeloosheid voedt. Een plek van heelheid in plaats van gebrokenheid, van hoop in plaats van moedeloosheid, van troost in plaats van eenzaamheid. Een ruimte waar je God ervaart, zei Hammarskjöld.”

Wat mij aanspreekt in dit lange citaat is dat er gesproken wordt over zorgeloosheid en over het ervaren van God zonder dat het toedekt/ook maar iets afdoet aan wat zeer doet, bang maakt, enz.

Kerkdiensten

Op de appgroep van de werkgemeenschap van predikanten Zaanstreek is het druk. Er worden veel ideeën uitgewisseld.

De dienst van afgelopen zondag – 15 maart - in de Noorderkerk te Zaandam met ds. Sjaak Visser is via internet te beluisteren. Thema: vertrouwen in crisistijd. U kunt er zondagmorgen op afstemmen: <https://kerkdienstgemist.nl/stations/1624/events/recording/158426280001624>

Sterkte in deze vreemde tijd,
Vriendelijke groet,

Bart Vijfvinkel

Bron:

Overweging 5 mei 2013: zorgeloosheid. ds. Evelijne Swinkels-Braaksma
<https://www.dekapel.nu/overweging-5-mei-2013-zorgeloosheid/>